

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6462/2022
31.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца СЗР златара „Мини спорт“ Сурдулица, власника АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Станиша Стаменковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1379/2021 од 23.11.2021. године, у седници одржаној 31.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1379/2021 од 23.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П 856/2019 од 25.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно на име накнаде штете због отуђених ствари појединачно наведених у ставу првом изреке исплате укупан износ од 492.350,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.11.2017. године до исплате (све ближе наведено у овом ставу изреке). Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1379/2021 од 23.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке у погледу захтева за исплату законске затезне камате на износ накнаде штете од 492.350,00 динара за период од за период од 24.11.2017. године до 24.01.2021. године. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог и ставу другом изреке тако што су обавезани тужени да тужиоцу солидарно на име накнаде штете због отуђених ствари, појединачно наведених у том ставу изреке, исплате укупан износ од 492.350,00 динара са законском затезном каматом од 25.01.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничог поступка у износу од 290.708,00 динара са законском затезном каматом на износ од 212.500,00 динара почев од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Испитујући побијену пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ 72/11 ... 10/23) Врховни суд је нашао да је ревизија тужених дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али да није основана.

У спроведном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, будући да у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени су у децембру 2008. године у Сурдулици обили продајни објекат - локал власништва тужиоца СЗР златара „Мини спорт“ и одузели робу укупне вредности 1.297.908,00 динара, и то више покретних ствари у виду мушких, женских и дечијих ципела, ручних сатова, сребрног накита таксативно назначених у потврдама о привремено одузетим предметима КУ 110 и 112/08 од 23.12.2008. године. Правноснажном пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица Владичин Хан К 2752/2010 од 27.03.2015. године, окривљени (овде тужени) су оглашени кривим за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1. и 2. КЗ у вези члана 33. КЗ и осуђени на казну кућног затвора. Све те ствари привремено одузете по наведене две потврде тужиоцу су враћене од стране полицијских службеника 23.12.2008. године. Тужилац је одмах по извршењу кривичног дела 17.12.2008. године, извршио попис одузете робе ради утврђења њене вредности. Када је добио потврду о роби која му је враћена са службеним лицима полиције истог тренутка је извршио упоређивање робе која му је враћена са робом коју за коју су радили пописне листе па су утврдили да је враћено више робе него што је пописно да недостаје. Након поново обављеног разговора са службеним лицима полиције од истих је добио инструкцију да поново изврши попис робе у радњи када је утврђено да недостаје роба која је предмет тужбеног захтева и која му до данашњег дана није враћена. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, извршеним током кривичног поступка, а затим и у парничном поступку на основу података књиговодствене евиденције, утврђена је количина и вредност робе која недостаје. Као последица извршеног кривичног дела одузета је роба у вредности од од 1.297.908,00 динара, а тужиоцу је враћена роба у вредности од 822.538,00 динара, а није му враћен део украдене робе у вредности од 492.350,00 динара. Саслушањем тужених у својству парничне странке утврђено је да се у бункеру налазила роба у виду ципела, патика и осталог, док је драгоцену робу (сатови, наруквице и накит) био у кући туженог ББ, у који део куће није улазио нико осим њих двојице. Апеловали су полицијским службеницима да њихове смештене у близини биоскопа у Сурдулици узму како та роба неби била разнешена, што су полицијски службеници учинили и исте вечери су сву робу коју су тамо затекли донели у полицију. Разлика у вредности враћене робе у накиту око 6.000,00 динара настала је као последица губитка робе успут. Тужилац тужбом потражује износ од 492.350,00 динара, што представља вредност робе која тужиоцу није враћена.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев за накнаду материјалне штете у износу вредности робе која тужиоцу није враћена од 492.350,00 динара, позивајући се на процесна правила о терету доказивања. Становиште овог суда је да не може утврдити одговорност тужених за штету насталу извршењем кривичног дела у смислу члана 154. ЗОО јер су тужени отклонили штетну последицу извршеног кривичног дела, а тужилац није доказао да му тужени дугују преостали износ од 492.350,00 динара, односно није доказао вредност невраћене робе (врсту и количину), због чега тужени не могу ни бити обавезани на исплату тог износа.

Другостепени суд није прихватио правно становиште првостепеног суда па је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев за накнаду материјалне штете због отуђених ствари, налазећи да су правноснажном пресудом тужени оглашени кривим за кривично дело тешке крађе робе у укупној вредности од 1.297.908,00 динара, да је тужиоцу по предатим потврдама враћена роба у вредности од 822.538,00 динара, па како су тужени оглашени кривим за нестанак робе у већој количини и вредности у односу на ону која је враћена тужиоцу, усвојио је тужбени захтев за накнаду материјалне штете због отуђених ствари у износу од 492.350,00 динара са законском затезном каматом од 25.01.2021. године до исплате.

По налажењу Врховног суда, одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 154. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО) прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Чланом 155. ЗОО прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), а висина штете према члану 189. ЗОО утврђује према ценама у време доношења судске одлуке.

Одредбом члана 13. ЗПП прописано је да је у парничном поступку против учиниоца кривичног дела, суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим.

Супротно наводима ревизије, у конкретном случају је утврђено да су се предметне ствари налазиле у локалу тужиоца, да тужилац поседује документацију о набавци украдене робе која је била евидентирана у пословним књигама тужиоца, па је несумљиво утврђена количина и вредност противправно одузете робе. Следом наведеног, правилно је другостепеном пресудом одлучено о обавези накнаде штете због противправног одузимања робе извршењем кривичног дела тешке крађе извршеним над тужиоцем као оштећеним. Према садржини осуђујуће кривичне пресуде, тужиоцу је као оштећеном одузета на његову штету таксативно наведена роба у вредности од 1.297.908,00 динара, а по предатим потврдама тужиоцу је враћена роба у вредности од 822.538,00 динара. Тужилац је поднео тужбу ради остварења имовинскоправног захтева у вредности отуђених ствари које му нису враћене у износу од 492.350,00 динара. Роба у утврђеној количини и вредности је противправно одузета тужиоцу извршењем кривичног дела тешке крађе, за које су ревиденти оглашени кривим и осуђени правноснажном пресудом, па тужилац основано захтева накнаду штете која му је проузрокована деликтним радњама тужених. Према томе, тужилац

основано захтева накнаду материјалне штете у овој парници на терет тужених као солидарно одговорних лица према члану 158. и 206. Закона о облигационим односима.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да су тужиоцу враћене покретне ствари које су му одузете извршењем кривичног дела. Наиме, тужени у смислу правила о терету доказивања нису доказали да је до мањка и разлике у вредности ствари дошло услед постојања књиге вересије, већ су само истицали паушалне наводе да су наведени предмети враћени тужиоцу у току трајања кривичног поступка, како то правилно закључује и другостепени суд, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Предмет оцене ревизијског суда нису били наводи ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање јер то није дозвољен ревизијски разлог према члану 407. став 2. ЗПП.

Правилно је одлучено о накнади трошкова поступка на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић